

İntikam

MHP destekli AKP-Saray rejimi yenildi. MK açıklamamızda da vurguladığımız gibi tekrarlanan İstanbul Seçimleri bir güven oylamasına dönüştü. "İstanbul'u kaybeden Türkiye'yi kaybeder!" Bu bizzat CB Erdoğan'ın söylemidir.

Tanıdığımız Erdoğan şimdi bu yenilgiye öfke ile ve intikam duyguları ile yanıt verecek. Sağduyulu olup yenilgiyi kabul etmeyecek. Normalde burjuva demokrasisi ile yönetilen bir ülkede arkasında bu denli kirlilik olmayan bir devlet adamı, hemen erken seçim kararı alır ve gerek Cumhurbaşkanlığı ve de gerekse Parlamento seçimlerini yenilerdi. Ancak Erdoğan bunu göze alamaz.

Bu sadece CB Erdoğan'ın mı göze alamayacağı bir konudur? Hayır! Onu bu makamda seçim hileleri ile tutan ve ona hilelerle seçim kazandırmaya yol veren TC Devleti, ve onu oluşturan İşbirlikçi Oligarşi de böyle bir seçimi göze alamaz.

Onun için MHP destekli AKP Rejimine bu ciddi ve önemli yenilgiyi yaşatan tüm siyasal ve toplumsal güçlere intikam duygusuyla yaklaşacaklar. Okların ana hedefinde Kürt halkı, işçiler, emekçiler ve yoksullar olacaktır. Kürt halkına karşı bir imha hareketi beklenmelidir. Yanısıra Türkiye'nin tüm işçi, emekçi ve yoksullarına öncelikle ciddi bir zam uygulaması ile bedel ödetmeye çalışacaklardır.

Devletin olanaklarını kullanıp kapı kapı daha önce oylarını alıp, bu sefer alamadıkları yoksulları tespit edeceklerdir. Onların devlet yardımlarını keseceklerdir.

Yetmeyecek, ülke içindeki yenilgilerinin üstünü örtmek için pişkince dışarıya, özellikle Kürt, Arap, Ezidi, Türkmen, Süryani ve Ermeni halklarına saldırmaya yelteneceklerdir. Askeri operasyonlarını genişleteceklerdir. Hem Orta-Doğu halklarına acı çektirmek isteyecek, hem de kendi yurttaşlarını savaşa sürüp öldürterek intikam alacaklardır.

Koşullarını yaratabilirler ve daha fazla tepki almayacaklarını ön görebilirlerse Kürdistan'da kayımlardan geri alınan belediyelere yönelip tekrar kayımları atamaya çalışacaklardır. Ülke içinde her ilde ama özellikle Kürdistan'da devlet terörünü had safhaya yükselteceklerdir.

Ancak her gecenin bir sabahı olduğu gibi bu intikamın da yanıtı olacaktır. Ve tüm diktatörlerin başına geldiği gibi, bir daha geri gelmemek üzere kendi döktükleri kanda boğulacaklardır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 25 Haziran 2019 Tarihli Açıklaması

İKTİDAR İSTANBUL'DA YENİLDİ, ÜLKE BİR YOL AYIRIMINA YÖNELMELİDİR!

23 Haziran 2019 tarihinde hukuksuzluk adına tekrarlanan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimleri MHP destekli AKP-Saray rejiminin yüzüne ağır bir şamar olarak inerek sonuçlandı. İktidar adayının karşıtları sadece oy oranını korumakla kalmadı, daha ileri bir sonuç olarak iktidarın adayını yüzde 9'dan fazla bir farkla yendi.

YSK'nin 6 Mayıs kararında neden dört seçim pusulası yerine sadece bir seçimi, Belediye Başkanlığı seçimlerini iptal edip tekrarladığı sorusunu sormuştuk. Eğer seçim sürecinde usulsüzlük varsa her dört seçimin de, yani Büyükşehir Belediye Başkanlığı, İl Genel Meclis Üyeleri, İlçe Belediye Başkanları ve Muhtarlık seçimlerinin tekrarlanması gerektiğini ileri sürdük. Bunun nedeni 23 Haziran seçim sonuçları açıklandıktan sonra ortaya çıktı.

İstanbul'un 39 ilçesi var. 31 Mart seçimlerinde bu 39 ilçenin sadece 14 tanesini Barış ve Demokrasi Güçleri destekli CHP almıştı. Geri kalan 24 ilçeyi AKP adayları, 1 ilçeyi ise MHP aday almıştı. 23 Haziran'da tekrarlanan seçimler sonucunda AKP-MHP koalisyonu bu 25 ilçenin 12 tanesini kaybedecek, Barış ve Demokrasi Güçleri destekli CHP ise geri kazanacak oy oranına ulaştı. Yani 23 Haziran'da diğer pusulalar da yeniden seçime açılırdı AKP'nin İlçe Belediye Başkanlığı sayısı 13'e düşecekti, Barış ve Demokrasi Güçleri destekli CHP ise 26 İlçe Belediye Başkanlığına yükselecekti. Dolayısıyla İl Genel Meclis Üyelikleri de artan oy oranına göre Barış ve Demokrasi Güçleri destekli CHP'ye geçecek ve Meclis'te temsil oranı tamamen değişecekti.

23 Haziran seçimleri Barış ve Demokrasi Güçleri destekli CHP İBB Başkan adayı E. İmamoğlu açısından bir zafer olmuştur, ancak tüm pusulalar tekrar seçime açılsaydı AKP-MHP koalisyonunun yenilgisi kat ve kat artardı. O açıdan zafere rağmen hukuksuzluk aşılmış değildir.

Barış ve Demokrasi Güçleri destekli CHP adayı nitelemesini kullanıyoruz, çünkü HDP bünyesinde vücut bulan Barış, Demokrasi, Bağımsızlık, Emek, Özgürlük ve Sosyalizm güçlerinin aktif ve fiili desteği olmasaydı bu zafer yaşanamazdı. Özellikle ilçelerde elde edilen yükseliş birçok ilçede bizzat Devrimci Demokrat Kürt Özgürlük güçlerinin belirleyici katkısı olmasaydı bu sonuçlar alınamazdı.

Bazı bölgelerde AKP ve MHP tabanından oy kayması olması sınıf temelinde öne sürülen istemlerin ve emekçi yığınlarının sınıfsal temelde İktidar ile karşı karşıya gelişinin sonucudur. Halkların taleplerinin ve sınıfsal istemlerinin seçim kampanyası sürecinde gündemde tutulması farklı siyasal tercihleri olan emekçi halk bireylerinin ortak tavır aldığını kanıtlamıştır. Seçmen, ırkçılığa, ulusal ayrımcılığa, bölücülüğe, sınıf ve Kürt düşmanlığına, Pontus karşıtlığına karşı kesin tavırını ortaya koymuştur. Bu olgu başta partimiz olmak üzere tüm sınıf güçlerinin odaklanması gereken ana halkayı ortaya koymuştur. Söz konusu deney günlük sınıf çalışmasının temelini oluşturmak zorundadır.

23 Haziran İstanbul seçimlerinin sadece İstanbul seçimi olmadığını, iktidar açısından bir güven oyu referandumu olduğunun altını çizmiştik. MHP destekli AKP-Saray rejimi büyük bir darbe yemiştir. Devletin tüm maddi ve manevi olanaklarını kullanan iktidar güçleri bizzat Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın küstahça kibirli ve ötekileştirici tarzı ile damgasını vurduğu bir seçim kampanyası yürütmüştür. Cumhurbaşkanı ve AKP Başkanı Erdoğan adeta kendisi Belediye Başkanı adayymışçasına seçim kampanyası yürütmüştür. Onun için bu seçimin asıl yenileni de Erdoğan olmuştur.

MHP destekli AKP Saray rejiminin bu ağır yenilgiye yanıtı ne olacak? Günlük yaşamda en çok konuşulan konu bu. Ekonomik, politik ve askersel olarak duvara yaslanan ve çok

İKTİDAR İSTANBUL'DA YENİLDİ..

(Birinci sayfanın devamı)

ağır bir kriz içinde olan rejim öncelikle dilini "yumuşatarak" yeniden halk yığınları içinde yitirdiği güveni kazanmaya çalışacak. Ancak içine düştüğü ekonomik, politik ve askersel girdabın çözümlü bu sistem içinde mümkün olmayacağı için iktidarları tehlikeye girmeye başladıkça ve bu süreç giderek ilerledikçe yeniden saldırgan ve baskıcı yöntemlere yönelecek. Seçim yenilgisin hemen ertesinde taktik olarak uygulanması olası "yumuşama" çok kısa sürede yerini tekrar zor, baskı ve teröre bırakacak. Çünkü, İstanbul seçim sonuçlarının açıkça ortaya koyduğu gibi, bugüne dek yanılarak etkilerinin altında tuttıkları emekçi halk yığınları bu iktidara karşı kırmızı kart göstermiştir. Bu eğilim önümüzdeki süreçte dalga dalga yaygınlaşacak ve kendini sokakta da hissettirecektir. İktidar da bu eğilime dizginsizce saldıırarak yanıt verecek ve can havliyle konumlarını korumaya çalışacaktır.

Kürt halkı bu seçimlerde iktidarın kirli senaryolarını boşa çıkarmıştır. Önümüzdeki dönemde iktidar Kuzey Kürdistan ve bölgeye yönelik özellikle Rojava ve Güney Kürdistan'a yönelik yeni senaryolar üretecektir. Kürt halkını kandıramayacağını henüz anlayamamış veya anlamış olsa dahi kabullenmek istemeyen rejim yeni manevralar yapmaya çalışsa da yine kendi kazdığı kuyuya kendisi düşecektir. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile devrimci demokratik Kürt özgürlük hareketinin birleşik mücadelesi önümüzdeki süreçte belirleyici bir rol oynayacaktır.

Bu seçimler burjuvazi arasındaki çatlağı da daha belirgin olarak gözler önüne sermiştir. Burjuvazinin iktidarla çıkarları çatışan belirli kesimleri liberal ve reformist konumları itibarıyla amaçlarını gerçekleştirmek ve görece daha esnek bir burjuva demokrasisine yönelmek için devrimci güçler ile adı konmamış geçici bir iş birliğine yöneliyor. Bu kesimler çatışma ve gerginlik politikalarının kendilerine de zarar verdiğinden yola çıkarak kendi sermayelerini korumak için iktidara karşı konum alıyorlar. Sınıf güçleri bu yaklaşımın ne anlama geldiğini çok iyi analiz ediyorlar. Ancak faşizan yöntemler kullanan gerici bir diktatörlüğe karşı burjuva demokratik güçler de dahil en geniş muhalefet güçlerinin mücadelesinin önem veriyorlar. İstanbul seçimleri bu süreçte böyle bir yaklaşımın nasıl sonuç alıcı olduğunu ve iktidar güçlerini zayıflatıldığını göstermiştir.

Partimizin bundan sonra gelişecek politik süreçte en önemli görevi siyasi tercihleri ne olursa olsun en geniş sınıf güçlerinin ortak bir hedefe, iktidara karşı mobilize edilmesi görevidir. İşçi sınıfının ekonomik-sindikal ve sınıf bilinçlerinin gelişmesi, günlük istemler konusunda gelişecek mücadele pratiği sayesinde olacaktır. Bu mücadelenin mimarı, yürütücüsü ve öncüsü partimiz Türkiye Komünist Partisi olacaktır. Sınıf mücadelesinin gelişip güçlenmesi MHP destekli AKP-Saray rejimine ve gerici ve faşizan iktidara son verecek Barış ve Demokrasi Güçlerinin devrimci alternatiflerinin işçi sınıfı ve emekçi halklar arasında bilince çıkmasını sağlayacaktır. Ülkenin MHP destekli AKP-Saray rejiminden kurtulması Devrimci Alternatif'in gelişmesine bağlıdır. Ülkedeki toplumsal gelişmeyi sınıf mücadelesi yoluyla bir yol ayırımına ve kapitalizmin alternatifi Sosyalizm'e yöneltmek bugün partimizin sınıf içinde yürüttüğü sabırlı, sürekli ve eylemli çalışmaya bağlıdır. Partimizin stratejik yönelimi sınıfın içinde ve sahada karşılık bulacaktır.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi
25 Haziran 2019

Sınıfın Örgütlenmesi ve Deneyleri

o Mehmet KADIRGA

Sınıfın örgütlenmesi konusu Komünist Partilerin en önemli görevi, varlık nedenleridir. Şimdi önce 31 Mart Mahalli İdare Seçimleri ve daha sonra 23 Haziran İBB Başkanlığı seçiminin yenilenmesi sonucu ülkede ortaya yeni bir durum çıktı. İşçi, emekçi ve yoksullar, rejim partilerine kırmızı kart gösterdiler. Bu seçmenlerin bir kısmı, daha önce rejim partilerine oy vermiş seçmenlerdi. Onların karşı oy vermeleri olumlu ve önemli bir gelişme. Ancak hali hazırda rejim partilerine, özellikle de AKP'ye oy veren milyonlarca işçi, emekçi, köylü, emekli, işsiz ve yoksul var. Şimdi güncel görevimiz bu oyları karşı oya çevirmektir. Sadece karşı oya çevirmek de yetmez, bu kitlelerin içinde kalıcı örgütlenmeler sağlamak ve öncü unsurları sınıf mücadelesine kazanmaktır.

Rejim, ekonomik ve siyasal bir kriz içinde kıvrılıyor. Bu krizin bedelini de en fazla işçi, emekçi, köylü, işsiz, emekli ve yoksullar ödüyor. Geçim durumu daha düzgün olan halk kitleleri de kuşkusuz bedel ödüyor, ancak saydığımız toplumsal kesimler kadar değil. Onların da ekmeği küçülüyor, ancak saydığımız toplumsal kesimler aç kalıyor, işsiz kalıyor, çocuklarını okutamıyor, kiralarnı ödeyemiyor, elektrik, su, gaz faturalarını ödeyemiyor. Kısacası yoksulluk düzeyinden açlık sınırı düzeyine düşüyor.

Kriz kuşkusuz ki patronları da etkiliyor. Ancak onlar da bunun acısını işçi ve emekçilerden çıkarıyorlar. Parasız izin veriyorlar, vardiyeleri eksiltiyorlar, tenkisata gidip işçi çıkarıyorlar. Orta ve küçük dereceli işletmeler de hem işçi çıkarıyor, aynı zamanda maaş ödemiyor.

Krizin yükü bu derece omuzlarına yüklenen hali hazırda henüz çalışan işçi ve emekçiler ise kredi ve kredi kartı borçlarını boyunlarında bir giyotin gibi hissediyorlar. İşlerini kaybetmemek için patronların her türlü dayatmalarına karşı çıkamaz duruma geliyorlar.

Bu gerçeklik, işçi, emekçi, köylü, işsiz, emekli ve yoksullar arasında kendi öz sorunları temelinde örgütlenme olanaklarını artırıyor. Dar ve kısa vadeli politik çıkarları terkederek, sınıfın örgütlenmesini güçlendirmek zorundayız. Mesele işçi sınıfını ve bu toplumsal kesimleri bir anda politik faaliyetin içine çekmek olmamalıdır. Bunu dar anlamda kastediyoruz. Değilse, AKP'ye, MHP'ye ve bilumum farklı burjuva partilerine oy vermiş ve hatta zorunlulukla üye olmuş işçi ve emekçi kitleleri sınıfsal temelde bir araya getirmek ve hareketlendirmek durumundayız. Onlar daha önce oy verdikleri partiler ile kendi yaşam gerçeklikleri arasındaki çelişkiyi kendileri bilince çıkaracaklardır. Bizler sadece buna ortam yaratacağız. Ve bu ortamı yaratmak için sunni sorunlara ihtiyaç duyulmamalıdır. Bu sorunlar vardır ve kendileri tarafından her gün yaşanmaktadır.

Amacımız şu olmalıdır: Daha önce örneğin AKP'ye oy vermiş veya hatta üye olmak zorunda bırakılmış bir işçide artık AKP'ye oy vermeme bilincinin oluşmasına yardımcı olmak. Eğer doğru ilişki kurar ve doğru çalışma yaparsak bunu başarmak işten bile değildir. Toplumun dini ve kültürel hassasiyetlerini gözeterek, kendilerinin karşı karşıya kaldıkları haksızlık ve zorlukların bilinçlerine çıkarılması ve o doğrultuda harekete geçmelerini sağlamak çalışmanın kendi akışı içinde gelişecektir. Tüm parti örgütü ve tek tek yoldaşlarımızın, çalıştıkları ve oturdukları alanlarda bu çalışmaya hız vermeleri gerekmektedir. Yerelerde ve işyerlerinde o bölgenin veya işyerinin koşullarına uygun yaratıcı örgütlenme biçimleri geliştirilmesi zor değildir. Bu çalışmalar kimi semt ve işyerlerinde verimli ve ciddi sonuçlar doğurmaktadır. Yaşanan pratik deneyler bunun olabileceğinin kanıtıdır. Şimdi bu deneyleri parti örgütü üzerinden yaygınlaştırıyoruz ve tüm yoldaşlarımızın önüne bir görev olarak koyuyoruz.

Sınıfın Örgütlenmesi ve ...

(İkinci sayfanın devamı)

Bu tür bir çalışma yaygınlaşıp geliştikçe, dışarıdan merkezi bir çalışma izlenimi vermese dahi, tüm sonuçları aynı kanala akacak ve zamanı geldiğinde bir sel gibi büyüyecek fırtınaya dönüşecektir. Çalışmanın doğal sonucu şu olacaktır: Daha önce rejim partilerine oy vermiş veya vermek zorunda bırakılmış geniş işçi, emekçi ve yoksul toplumsal kesimler, birey birey bu çalışmalara katılması sonucu ortaya rejime karşı bir muhalefet hareketi oluşacaktır. Bu yığınlar ister istemez rejimle ve daha sonra devletle karşı karşıya gelecekler ve süreç içinde daha da bilinleneceklerdir. Parti örgütlerimiz bugünden bu tür somut deneyleri yaşamaktadırlar.

Rejim partilerinin içine düştükleri kriz onları bu yığınlara karşı daha da saldırganlaştıracak ve yığınların rejim partilerinden süreç içinde tamamen kopmalarına neden olacaktır. Bu süreç sınıf mücadelesi içinde sınıfın örgütlenmesinin somut deneyi olmaktadır. Bu süreçte iki önemli konuya dikkat çekmek istiyoruz. Sınıf çalışması yerlerde ve işyerlerinde kendine özgü yaratıcı yöntemler ve örgütlenme biçimleri yaratır. Bizler buna öncülük etmeliyiz. İkincisi, istikrar, sabır ve süreklilik sağlamalıyız. Bir çok faktör mücadeleye yaklaşan işçi, emekçi ve yoksulları ikircikli hale getirebilir. Bunların bir tanesi bizim hatalarımızdır, diğeri de "mahalle baskısı" olarak adlandırılan toplumun alışkanlıklarının aşılması sorunudur. Bizler tüm bu sorunların üstesinden gelebiliriz.

Önümüzdeki süreç parti çalışmalarımızın zaten sürekli gündeminde olan bu çalışmaların daha da gelişeceği bir dönem olacaktır. Değişen koşullar ve içinde bulunulan kriz buna elverişli ortam yaratıyor. Partimizin de parti örgütlerinin çalışmalarını değerlendirirken ana kıstası bu çerçevede olacaktır. Partimize gönül vermiş, sempati duyan, ben TKP'liyim diyen çevremizi bu çalışmalar ile sınıfsal ve siyasal kitle çalışmasında ileri bir düzeye taşıma olacağımız vardır. Şimdi her bir yoldaş ve parti dostumuzun kendi beceri ve ustalığını ortaya koyma dönemidir. Havanda taş dövmeden, içi boş ve kof ajitasyonlara prim vermeden somutu yakalamamız düne göre daha mümkündür.

Bu perspektifi yenilerken özellikle son bir yıldır büyük şehirlerin işçi yatağı mahallelerinde ve seçilmiş pilot işyerlerinde elde edilen deneylerden yararlanıyoruz. Doğru çalıştığımız her alanda sonuç alındı ve ilerleme kaydediliyor. Yerellere ve işyerlerine göre böyle çalışmalar yürütmenin reçetesi yok, ancak ilkeleri var. Bu ilkeler de yoldaşlarımız açısından parti program taslağımız ve tüzük taslağımızda yazılıdır. Onun dışında her temel parti örgütümüz ve olmadığı yerde yoldaşımız kendi çalışma alanına uygun plan, program, süreç ve reçeteleri kendisi geliştirecektir. Komite, girişim, dernek, kooperatif, sendika, meclis, konsey, imece gibi aklınıza ne gelirse çoğaltılabilecek yüzlerce örgütlenme biçimi örneği vardır. Belirleyici olan ilgili il ve ilçelerdeki parti örgütlerimizin ve yoldaşlarımızın yaratıcılık sergilemeleridir. Krizden etkilenen kitleleri değişik nedenlerle bir araya getirme becerisidir. Konuyu bağlarken sadece yaratıcı bir örnek olmak açısından bugüne dek iki üç yerde yaşama geçirilmesi başarılı örnekler değinken istiyoruz. Yaratıcılığını değerlendiren bir yerelde parti birimiz, iki yerelde de yoldaşlarımız, sempatanlarımız ile birlikte "Camii Yardımlaşma Derneği" çerçevesinde bizzat camii cemaatinin de katılımıyla böyle bir çalışmayı oturtma becerisi göstermişlerdir. Bu deneylerin bir tanesi Ege'de kırsal alandadır, diğeri Karadeniz'in bir köyündedir, bir diğeri ise büyük bir şehrimizin mahallesindedir. Sadece bu örnekler dahi bize başarılı çalışmanın anahtarını vermektedir.

"Üçüncü Yol" Mu, Demokratik İttifak Mı?

o Ali Oktay KAYA

"Üçüncü Yol" stratejisi sosyal demokrat, reformcu ve Alman Sosyal Demokratları'nın liderlerinden "renegat" yani "dönek" olan Karl Kautsky'nin güncelleştirdiği bir politik çizgidir. Kautsky ve sonrası dönemde bu politika komünistler ile reformistlerin en önemli ayırım noktalarından biri haline gelmiştir. "Üçüncü Yol" stratejisi reformist bir stratejidir. Devrimci değildir. Aynen nasıl ki "devrimci" kavramı da içi doğru doldurulmaz ve niteliksel olarak doğru tarif edilmezse Fransız burjuva devrimcilerinin ortaya attığı burjuva demokratik bir kavram olduğu gibi.

Demek ki biz komünistler kesinlikle reformist değiliz ve burjuva demokratik anlamda devrimci de değiliz. Ancak bu 1800'lerde yaşanması gerektiği beklediği halde gerçekleşmeyen 1848 Avrupa işçi hareketi devrimlerinin, 1871 Paris Komünü deneyiminin, 1917-1991 SSCB ve Dünya Sosyalist Sistemi'nin Reel Sosyalizm deneyimlerinin ve 20.yy Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri deneyimlerinin tümünden sonuçlar çıkararak reform-devrim ve burjuva demokratik devrim-proleter devrim ilişkisinin irdelenmesi gerekmediği anlamına gelmez.

Karl Marks, 19.yy'da gerçekleşmeyen 1848 Avrupa devrimlerinin başarılı olamamasının ardından 20 sene kendisini kenara çekerek Kapital'in hazırlıkları ve sonra da I.Cild'i üzerine çalışmıştır. Buradan bir takım sonuçlar çıkarmış, 1864'de Uluslararası İşçi Birliği olarak kurulan I.Enternasyonal çalışmalarının içeriğinin geliştirilmesinde bu çalışmalarının sonuçlarını yansıtmıştır. Çünkü Marks'ın çıkardığı en önemli ders, "işçilerin uluslararası alanda bağımsız örgütlenmesi gerekliliği" sonucuydu.

Komünist Parti Manifestosu 1848 yılında Avrupa Devrimlerinin başarısızlığı üzerine çıkarılan temel dersler niteliğinde yazılmıştır. Ve bugün de hala komünistlerin en genel ama en derin programı niteliğini taşımaktadır.

Marks, I. Enternasyonal sürecinde Engels'e yazdığı bir mektupta şöyle diyor: "Görüşlerimizi, işçi hareketinin şu an durduğu noktadan bakılınca kabul edilebilir bir çerçeveye sokmak çok zor oldu. Yeniden uyanan hareketin, eskisi gibi cesur sözlerle izin vermesi biraz zaman alacak. Meseleler hakkında keskin, hareket tarzında ise yumuşak olmalıyız." Ama "yumuşak olmak" onlar açısından hiç bir zaman ilkelerden taviz vermek anlamına gelmemiştir. Burada "yumuşak olmak" kavramı, görüşlerinin diğer güçlere özümsetilmesi veya en azından etkilenmeleri anlamında kullanılmıştır. Yani "ipleri koparmamak" anlamında.

Bugün de bizler 1917-1992 Reel Sosyalizm deneyinin neden başarısız olduğunu irdemeye çalışıyoruz. Bir yandan irdelerken, diğer yandan sınıf mücadelesini yürütmeye devam ediyoruz. Paris Komünü deneyimi 72 gün, Reel Sosyalizm deneyimi ise 74 yıl sürdü. Sınıf mücadeleleri tarihinde yaşanan hiç bir atılım veya gerileme nedensiz değildir. Nesnel ve öznel nedenler sınıfsal bir bakış açısıyla objektif olarak masaya yatırılıp acımasızca değerlendirilmeli, gerekli dersler çıkarılmalı ve yeni atılımlar için perspektif ve stratejiler üretilmesi işlevini yerine getirmesi için sonuçlar çıkarılmalıdır. Bütün bunları yaparken daha önce yaşanan deneyimlerden çıkarılan derslerin gerisine düşülmemelidir.

Marks ve Engels 1848 ve 1871 deneylerinden işçi sınıfının devrimin öncüsü olma zorunluluğunu, işçi sınıfının öncülük rolünü yerine getirmesi için sınıf partisinde örgütlenmesi gerekliliği zorunluluğunu ve 1871 Paris Komünü deneyimi sonucunda burjuva devlet aparatının muhakkak parçalanması gerekliliği zorunluluğunu deneyimlerden elde ettikleri sonuçlar olarak ortaya çıkarmışlardır.

Lenin, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile bu derslerin gerisine düşmeden o sonuçların pratikte sınanmasını sağlamış ve bugün "Yeni Tipten Leninci Parti" olarak adlandırdığımız parti yapısını ve de parçalanmış burjuva devlet aparatının yerine proletaryanın diktatörlüğünün kurulması gerektiğini ortaya koymuş ve bu deneyleri evrenselleştirmiştir.

Demek ki, söz konusu devrim, işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşecek bir devrim olacak. İşçi sınıfı bu mücadeleyi kendi öncü sınıf partisi (Leninci Parti) önderliğinde yürütecek. Proletarya devriminde burjuvazinin devlet aparatı parçalanacak. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kaldırılacak. Sosyalizmi kurmak oradan da komünizme ilerlemek için Proletarya Diktatörlüğü kurulacak. Dünya devriminin örgütlenmesi ve proletarya devriminin gerçekleştiği ülkelerde kazanımların korunup, güçlendirilip, yaygınlaştırılması için Proletarya Enternasyonalizmi uygulanacak. Bizlerin bu ilkelerin gerisine düşmemizi kimse beklememeli.

Buradan çıkan sonuç şudur ki; burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki sınıf mücadelesinde iki karşıt ve uzlaşmaz sınıf vardır. İsterseniz iki taraf, iki blok

”Üçüncü Yol” Mu, Demokratik İttifak Mı? (Üçüncü sayfanın devamı)

veya iki yol vardır diyelim. Biz bu iki yolun bir tanesinin, işçi sınıfının yolunun zafere ulaşması için mücadele ederiz. Hem de uluslararası alanda. Komünist olmak bunu gerektirir. Yani bizim yolumuz tektir.

“Üçüncü Yol” stratejisi olarak adlandırılan politika ise bu iki uzlaşmaz sınıf arasında uzlaşma yolu aramak yoludur. Sosyalizm’den bazı sınanmış değerler olacak, ama kesinlikle burjuvazinin devlet aparatı dağıtılmayacak, nasıl oluyorsa burjuvazinin daha “ılımlı” kesimleri ile işbirliği ve uzlaşma temelinde reformlarla toplum “demokratikleştirilecek”. Hangi toplum? Burjuva toplumu! Kimin demokrasisi? Son tahlilde burjuva demokrasisi! Kimse kusura bakmasın ama biz bu yolda yokuz ve olamayız. Çünkü olmayı aklımızın ucundan dahi geçirecek kendi niteliklerimizi ve tüm özelliklerimizi reddetmiş oluruz. Tabiri caiz ise “biz, biz olmaktan çıkarız”.

Reel Sosyalizm’in yenilgisinden sonra bayrağında orak-çekiç olan birçok parti bu sembollerini bayraklarından, amblemlerinden, programlarından çıkardı. Sosyalizm adını “demokratik”, “çoğulcu” v.s. gibi takılarla çeşitlendirdiler. Bunlar sadece görüntüde yapılan değişiklikler değildi. Sonradan kendilerinin de yazıp-çizip, itiraf ettikleri gibi Marksizm-Leninizm ile yollarını ayırdılar. Bunun en somut örneğini bizler partimizin likidasyon girişimlerinde yaşadık. En sonunda tüm Marksist-Leninist ilkeleri reddeden bayrağında “Çınar Ağacı” olan bir amblem ile ortaya çıktılar ancak onu dahi sürdürmeye yönelemediler. Çünkü hiç bir şeyin içini boşaltıp taklidini sürdürmek mümkün değildir. Onlar uzlaşmaz iki sınıf arası çelişki duvarının öte yanına geçtiler. Acı ama gerçek budur. Son tahlilde burjuva sınıfının yanında konumlandılar ve bugün de bu çiziyi sözde “sol” bir sosla kamufle ederek sürdürüyorlar.

Dolayısıyla “Üçüncü Yol” kavramlaştırması hiç bir şekilde partimizin politikalarıyla uyumlaştırılmaz. Sorun kesintisiz sınıfsal devrim mücadele sürecinde anti-empyalist, anti-kapitalist, anti-faşist ve anti-oligarşik bir demokratik halk iktidarı sürecinin tarifi ise, bu alandaki görüşlerimiz ve yaklaşımlarımızı, müttefik olarak gördüğümüz politik ve toplumsal güçlere kadar program taslağımızda açıkladık. Bu anlamda bir “Demokratik İttifak” verili koşullarda birleşik devrimci sınıf mücadelesinin örgütlenmesinde taktik bir süreci ifade eder. Ama bu ilahi nihaiye kadar sürecek ve bizi proletarya devrimi amacımızdan uzaklaştırmak için araç vazifesi görecek bir hedef olamaz. Bu en geniş rejim karşıtı güçlerin birlikte mücadelesini tarif eden bir olgudur. Aynı zamanda ülkede Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda güçlerin bugünden birleştirilmesi konusunda izlenecek bir yoldur. “Demokratik İttifak” burjuva demokratik sınırlar içinde tarif edilmekle birlikte parti program taslağımızda sosyalist devrim sürecinin kesintisiz bir süreci olan ve kapitalizmi aşma sürecinin bir ittifakı olarak tarif edilen “Devrim Cephesi” ile bire bir aynı niteliklere sahip değildir. Yarek amaç ve gerekse bileşim açısından daha geri ve stratejik değil taktik bir ittifaktır. Parti Program Taslağımızın 26. ve 27. sayfalarında konuya yaklaşımımızı net olarak ifade ettik. Şöyle ki;

*“Verili koşullardan ve ülke gerçeklerinden yola çıkarak, Sosyalist Devrim Süreci’nde söz konusu politik ve sınıfsal bağlaşıklar ile Sosyalist Devrimin öznesinin hazırlanması ve Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi’nin özne olarak güçleneceği bir süreç yaşanması öngörülmelidir. Devrimin ordusu bu şekilde yaratılacaktır. Bu süreç, işçi sınıfı ve emekçi yığınların, diğer bağlaşıkları ile birlikte, devrimci demokratik istemler temelinde örgütleneceği ve mücadeleyi yükseltecekleri bir süreç olacaktır. Marksçı-Leninci anlamda Sosyalist Devrimi amaçlamayan, ancak sınıfsal ve politik olarak kapitalizme, emperyalizme, yerli işbirlikçi oligarşiye karşı mücadelede bir arada olunabilecek güçler ile bağlaşıklık ve mücadele birliği içinde, kesintisiz olarak Sosyalist Devrim’e yaklaşır **Anti-Emperyalist Demokratik Halk İktidarı** gerçekleştirilebilir. Komünistler için Sosyalist Devrimin hazırlığı olacak olan, diğer güçlerin de bu mücadele sürecinde Sosyalist Devrim hedefine kazanılmasının mümkün olacağı bu süreç sosyalist devrimin ordusunun oluşturulmasında önemli bir yer tutar.*

‘...Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini v.b. sanmak büyük bir yanılığ olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan sosyalizm başarılı olamazsa, aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım

yürütmeden burjuvaziyi yenilgiye uğratamaz...’ (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı - Tezler - V.İ.Lenin, Tüm Eserler, Almanca, Cilt 22, S. 144-159, Dietz Verlag, Berlin, 1960)

Temel olarak Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi’nin Devrimci Güçlerinin taşıyıcısı olacağı; Kürt Özgürlük ve Ulusal Demokratik Hareketi’nin, Devrimci-Demokratik Alevi Hareketi’nin, Anti-Kapitalist, Devrimci Müslümanların, Demokratik Çevre Hareketleri’nin ve Devrimci-Demokrat Kemalist güçlerin birlikteliği ile bu süreç geliştirilebilecektir.

Türkiye Komünist Partisi, özünde tümü TKP kökenli olan, Türkiye Devrimci Hareketi içinde 1971 öncesi ve sonrası oluşan tüm siyasi hareketleri, parti ve cepheleeri, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin, Devrim Cephesi’nin, partimiz TKP ile birlikte, temel politik bileşenleri olarak nitelendirmektedir. Böylece 1950’li yıllardan itibaren gelişen ayrışma ve bölünme süreci, Cephe örgütlenmesi içerisinde tekrar birliktelik sağlanması yoluyla sonlandırılma sürecine girecektir.

İşçi Sınıfı Hareketi’nin politik öncülüğünün yeteneği ve gücü, bu sürecin Sosyalist Devrim ile tamamlanmasının teminatı olacaktır. İşçi sınıfı, yoksul köylülük ve küçük burjuvazinin önemli bir kesimi ile devrimci sürecin kesintisiz yürütülmesinde ve gelişmesinde belirleyici rol oynayacaktır.

Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi sonucunda kurulacak iktidar, reformlarla yetinen, kapitalizmin çerçevesine sıkışık kalan bir süreç değildir, anti-kapitalist, anti-oligarşik, demokratik ve halkçı bir yönetime sahiptir. İşçi sınıfı öncülüğünde gelişecek Halkların Devrimci Ayaklanması’nın ilk sonuç alıcı aşaması olacaktır. Bu aşama, burjuva iktidarının çözülmesi, emperyalizme bağımlı ekonomik ve politik yapının sarsılması, ulusal kaynaklara dayalı sanayii ve üretimin geliştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda ilk somut sonuçların elde edileceği bir süreçtir.

Türkiye Komünist Partisi, Sosyalist Devrim Süreci’nin bütününde, bugün kapitalizm koşullarında da, olası mücadele süreçlerinde de, temel ajitasyon ve propaganda Sosyalizmin propaganda üzerine kurmaktadır. Günlük politik mücadelelerde de, ekonomik-demokratik mücadelelerde de, komünistler sosyalist toplum düzeninin işçi sınıfımız ve emekçi halklarımıza sağlayacağı kazanımları propaganda eder, burjuva sınıfının karakterini anlatırlar. Kısmi kazanımların ve reformların, burjuva iktidarına son vermeden sonuç alıcı olamayacağı konusunda sınıfı aydınlatırlar.

Burjuvazi, iktidarını hiç bir koşulda kendi isteği ile terk etmeyecektir. Burjuva iktidarının işçi sınıfı ve bağlaşıkları tarafından, işçi sınıfının öncülüğünde yıkılması ve yerine Proletarya Diktatörlüğünün kurulması mücadelesi her tür savaşım biçimlerine hazır politik bir mücadele ordusu gerektirir. Sonucu, kitleleri kucaklayan bir Halkların Devrimci Ayaklanması belirleyecektir. Burjuvazi, işçi sınıfının ve devrimci güçlerin içine bozguncu, inkarcı, sağ ve “sol” revizyonist, liberal, güçlerini yerleştirerek, devrim sürecini bozguna uğratmak, ömrünü uzatmaya çalışacaktır. Bu sebeple işçi sınıfının devrimci politik güçlerinin bir görevi de taviz vermeden “sol” maskeli bozguncu akımlara karşı ideolojik, politik ve örgütsel olarak savaşmaktır. Bu görev, sınıf savaşımının bir ögesi olarak hiç bir zaman ihmal edilmemesi gereken, ertelenemez bir görevdir.”

Bütün bu kağıda döktüklerimizden anlaşılacağı üzere, “Demokratik İttifak” bizim açımızdan taktik bir yaklaşımdır. Var olan rejime karşı süreli bir ittifakı da ifade edebilir, seçim dönemlerinde seçim bloku anlamında taktiksel bir seçim ittifakı anlamında da uygulanabilir. Ancak kavram olarak “Üçüncü Yol” kavramı bunun da ötesinde sınıf mücadelesinde reformizme tekabül eden bir niteliği ifade eder. Yazının en başında değindik. Burjuva demokratik çerçevede kalan reformlar ve burjuva demokratik devrimci anlayışları ortaya koyduk. Biz komünistler reformlara ve burjuva demokratik devrimlere karşı değiliz. Politikalarımızda vardır ve uyguluyoruz da. Ancak bizi reformistlerden ve oportünistlerden ayıran en önemli belirleyici özellik, reformlar ve burjuva demokratik dönüşümler için mücadele ederken dahi onlarla yetinmemek ve ana stratejik amacımız olan Sosyalist Devrim ajitasyonu ve propaganda üzerine kurmamızdır. Bu da burjuva reformculuğunun ve burjuva devrimciliğinin panzehiridir.